

[Formanden.]

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 13.

Mødet udsat kl. 11²⁰.

Mødet genoptaget kl. 13.

Man gik til dagsordenens punkt 3, som var:

Redegørelse af udenrigsministeren.

Udenrigsministeren (H. C. Hansen): Før folketinget udsætter sine møder, vil jeg gerne benytte mig af den adgang, der hjemles i tingets forretningsorden til her at give en kort redegørelse for den seneste udvikling på de udenrigspolitiske områder.

Den sidste udenrigspolitiske debat fandt sted i februar måned samtidig med Berlin-konferencens afslutning. Min beretning i dag afgives på et tidspunkt, hvor Genèvekonferencen stadig er løbende, uden at nogen afklaring kan ses. Hvis derfor den storpolitiske situation i februar kunne siges at være nok så flydende, så må det erkendes, at stillingen ikke er meget anderledes i dag: Genèvekonferencen samler en verdens opmærksomhed om sig, og jeg tør vel sige, at der knytter sig mange håb til et praktisk resultat af konferencen. Dette er ikke mindst tilfældet nu, efter den vending krigen i Indokina har taget og de perspektiver, som kan udledes heraf.

Jeg skal med nogle bemærkninger vende tilbage til Genèvekonferencen lidt senere i denne redegørelse, men først må det være rimeligt for mig at sige nogle ord om det NATO-møde, der fandt sted den 23. april. Dette NATO-møde, hvori kun deltog medlemslandenes udenrigsministre og deres embedsmænd og ikke som tidligere også forsvarsministre og finans- eller økonomiministre, blev præget af 5-årsdagen for NATOs oprettelse. Det gik som en rød tråd gennem de udtalelser, som blev fremsat i denne anledning, at NATO havde formålet at begrænse krigsfaren, og at der ikke havde været aggression mod nogen del af det nordatlantiske traktatområde i de forløbne 5 år. Udtalelserne på mødet var, som det også fremgår af communicueet, en fornyet be-

kræftelse af NATO-landenes faste vilje til samarbejde for at sikre freden.

Blandt de emner, som drøftedes på mødet, vil jeg fremhæve den resolution, som blev vedtaget om fælles politiske rådslagninger, fordi netop denne tydeligt viser Atlantlandenes hensigt: at tilvejebringe et tillidsfuldt samarbejde om de fælles mål, landene har sat sig. Det var den canadiske udenrigsminister, der førte forslaget frem. Han blev støttet fra mange sider, ikke mindst fra norsk og fra dansk side. Hans tankegang, som findes udtrykt i resolutionen, er, at det atlantiske fællesskabs sikkerhed ikke alene afhænger af de kollektive forsvarsforanstaltninger, men også af en samordnet politik, og at udviklingen i den internationale situation derfor ikke blot berører enkelte lande indenfor samarbejdet, men alle medlemslande. Derfor må rådet være forum for udveksling af synspunkter om politiske spørgsmål af fælles interesse, og det anbefales i resolutionen, at alle medlemsregeringer til stadighed må erindre det ønskelige i at give rådet meddelelse om en international politisk udvikling, når som helst den har betydning for andre medlemslande, og i givet fald at give rådet anledning til en drøftelse heraf. Jeg ved godt, at der er god grund til at være skeptisk over for den strøm af resolutioner og henstillinger, der vedtages i de mange internationale organisationer. Jeg tror imidlertid ikke, man skal vurdere denne resolution ud fra samme synspunkt.

Hele den tekniske udvikling har bragt afgørende nye træk ind i vort verdensbillede. I dag er såvel freden som krigen udelelig. De politiske handlinger, som den enkelte stat foretager sig, får let konsekvenser for hele samfundet af stater. Det er derfor nu en naturlig konsekvens af NATO-alliancen, at der må finde stadige rådslagninger sted imellem landene. Dette princip har stedse været gældende og anerkendt som rigtigt indenfor NATO. Resolutionen tilsigter nu yderligere at udbygge og fæstne samarbejdet. Den skæbnesvangre udvikling på de moderne krigsmidlers område gør den snævrere kontakt nødvendig.

Det siger imidlertid sig selv — og det fremgik iøvrigt af rådets drøftelse af det canadiske resolutionsforslag — at de politiske rådslagninger i NATO kun kan være

[Udenrigsministeren.]

af informerende karakter, når der er tale om problemer, der ikke dækkes af Atlantpagten. Hensigten med resolutionen er derfor ikke at inddrage nye områder under Atlantlandenes forpligtelser, eller — for at sige det direkte — der er ikke tale om nogen udvidelse af landenes forpligtelser.

De drøftelser, som førtes på Atlantråds-mødet, berørte, som naturligt er, også forholdet til Sovjetunionen. Det var en samstemmende opfattelse blandt ministrene, at Sovjetunionens grundlæggende politik er uforandret. Det må stadig påhvile den sovjetiske regering i gerning og ikke blot i ord at tilkendegive den vilje til samarbejde og til forståelse, som må være en forudsætning for en virkelig afspænding. Dette var også hovedlinien i det svar, som de tre store vestmagter har givet på Sovjetnoten af 31. marts, hvor Sovjet rejste „tanken“ om dets indtræden i Atlantpagten, en tanke, som man vel tør formode ikke mange på nogen af siderne har kunnet tage alvorligt.

Det er med stor beklagelse, man må konstatere denne manglende vilje til håndgribelig handling med det formål at nå til en øjeblikkelig afspænding. For NATO-landenes vedkommende kan ingen tvivl råde om deres hensigter. Den politik, der føres, er i ord og i gerning en fredspolitik. Vore landes demokratiske struktur giver befolkningerne en åben mulighed for at udtrykke det ønske, som de alle nærer, nemlig at de store stridsproblemer løses gennem forhandling. Heri ligger garantien for, at NATO alene tilstræber fredens bevarelse.

NATO fremtræder i dag som et folkenes fællesskab, der er baseret på en vidtgående overensstemmelse i kultur og i idealer, og det er med tilfredshed, at man kan konstatere, at samarbejdet mellem landene i de forløbne 5 år har vokset sig stærkere og er nået frem til en form og et indhold, hvis hovedgrundlag er gensidig respekt og anerkendelse.

Jeg tror, der ligger meget sundt i, at

møder med parlamentarikere fra de forskellige NATO-lande kommer i stand som et praktisk udtryk for dette fællesskab. Jeg er glad for, at en delegation fra det høje folketing i slutningen af næste måned vil rejse til Paris for ved organisationens hovedsæde at stifte kontakter og udveksle synspunkter. Det vil nok være rigtigt, at flere delegationer fra forskellige lande ved lejlighed mødes samtidig til uforbindende og åbenhjertige drøftelser af emner af fælles interesse. Det vil kunne bringe os endnu et langt skridt frem mod virkeliggørelsen af det fællesskab, som er bærende i samarbejdet. Jeg ved, at forskellige lande er stærkt interesserede i, at sådanne uforbindende drøftelser lejlighedsvis kan finde sted, og jeg håber, at tanken realiseres i en nær fremtid.

Jeg ville have følt det som en stor lykke, hvis jeg her i dag havde været i stand til at konstatere store fremskridt og vidtgående gensidig imødekommenhed i forbindelse med forhandlingerne i Genève. Jeg er bange for, at jeg i dag må konstatere, at konferencen indtil nu har været en march på stedet. Hovedformålet er jo at nå frem til en løsning på de alvorlige problemer, som Korea og Indokina frembyder. Det er første gang, at den kinesiske folkerepubliks udenrigsminister deltager i en større international konference, og navnlig for os, som klart har fremført det synspunkt, at Peking-regeringen burde repræsentere Kina i FN — og dermed også i andre internationale forsamlinger — er det skuffende, at dette første møde med deltagelse fra den kinesiske folkerepublik synes at bevæge sig ad samme negative bane som tilsvarende tidligere konferencer.

Drøftelserne foregår jo i lukkede møder, og jeg har derfor af gode grunde ingen forudsætning for at give tinget en omfattende redegørelse i forbindelse med konferencen. Lad mig forsøge at summere op et par oplysninger på basis af det materiale, der hidtil har været offentliggjort. Forhandlingerne blev indledt med en drøftelse af

[Udenrigsministeren.]

Koreaspørgsmålet. Der kan vist siges at være enighed mellem parterne om, at man bør tilstræbe et forenet og uafhængigt Korea, men om fremgangsmåden for at nå til dette mål er meningerne delte. Nordkorea foreslår, at de fremmede militærstyrker i Korea skal trækkes tilbage inden 6 måneder, og at genforeningen af landet skal ske på basis af valg til en fælles nationalforsamling. Det foreslås, at valgene overvåges af en kommission, valgt af Nordkorea og Sydkoreas nationalforsamling. I kommissionen skal desuden — som det hedder — repræsentanter for demokratiske organisationer have sæde. Forslaget synes at ligge ret nær op ad det forslag til dannelse af et forenet Tyskland, som Sovjetunionen fremsatte under Berlinkonferencen.

Fra sydkoreansk side henviser man til, at en genforening af Korea må finde sted under De Forenede Nationers auspicer og på basis af frie valg. Man peger på, at sådanne frie valg under overvågelse af De Forenede Nationer har været afholdt i Sydkorea og nu også bør finde sted i Nordkorea. Sovjetrusland og Kina støttede det nordkoreanske forslag, medens de sydkoreanske synspunkter har fået almindelig støtte fra de nationer, der deltager i De Forenede Nationers aktion i Korea. Der advares mod en for tidlig tilbagetrækning af De Forenede Nationers tropper i Korea, idet man henviser til, at disse tropper i tilfælde af, at våbenstilstanden brydes, må befordres en lang vej tilbage, medens modstandernes styrker kun er få kilometer borte.

Jeg tror, jeg kan få lov til her at sige, at vi med stor interesse og respekt har fulgt de bestræbelser, som den britiske udenrigsminister har udfoldet i Genève. Det er vort indtryk, at han udholdende og energisk prøver alle muligheder for at finde en vej ud af vanskelighederne, og jeg er sikker på, at alle de demokratiske partier i dette ting ønsker ham lykke i arbejdet. Den britiske udenrigsminister har for at nærne standpunkterne til hinanden opstillet en række principper for en overenskomst, der i det væsentlige går ud på, at der under De Forenede Nationers kontrol skal holdes frie og hemmelige valg både i Sydkorea og Nordkorea, og på grundlag af disse valg skal der

dannes en regering for hele landet. Samtidig skal enhver plan for bilæggelse af det koreanske spørgsmål indeholde bestemmelse om, under hvilke betingelser fremmede tropper kunne blive trukket tilbage. Der foreligger på dette tidspunkt efter de oplysninger, jeg råder over, ingen reaktion på Mr. Edens forslag, og drøftelserne om det koreanske spørgsmål synes i øjeblikket at befinde sig i dødvande.

Genèvekonferencens andet problem er krigen i Indokina. Det høje tings medlemmer ved, at der omkring midten af april måned fandt drøftelser sted i London og Paris mellem den amerikanske, den britiske og den franske udenrigsminister. Baggrunden her var frygten for yderligere kommunistisk fremtrængning i Sydøstasien. I det communiqué, der udsendtes efter drøftelserne, gav den amerikanske og den britiske udenrigsminister udtryk for beklagelse over, at de kommunistiske styrker i Indokina umiddelbart inden Genèvekonferencen havde øget deres aktivitet til krigsførelse i stor stil. De Forenede Stater og Storbritannien erklærede sig rede til sammen med andre lande, der berøres af denne udvikling, at undersøge mulighederne for at etabere et kollektivt forsvar indenfor FN-pagtens rammer med henblik på at sikre Sydøstasien og det vestlige Stillehavs fred og sikkerhed. Men samtidig gav udenrigsministrene udtryk for håb om, at Genèvekonferencen ville føre til genskabelse af freden i Indokina. Stillingen i dag i Genève er så uklar som tænkes kan, og ingen kan — går jeg ud fra — med sikkerhed forudse udfaldet.

Drøftelserne om Indokina påbegyndtes i Genève den 8. maj. Såvel den franske udenrigsminister som den vietnamske repræsentant har fremsat forslag, der imidlertid er for detaljerede til, at enkelthederne kan medtages i denne korte redegørelse. Vietminh ønsker ingen våbenhvile, uden at der samtidig træffes en politisk ordning. Desuden ønsker Vietminh, at den politiske ordning skal omfatte alle de tre indokinesiske stater Vietnam, Laos og Cambodia. Frankrig ønsker derimod, at drøftelserne om den politiske ordning udskydes, indtil en våbenhvile er kommet i stand, og Frankrig ser ingen anledning til at lade den politiske ordning omfatte de to stater Cambodia og Laos, hvor forholdene er anderledes end i

[Udenrigsministeren.]

Vietnam. Den sovjetrussiske udenrigsminister stillede den 21. maj et forslag, som der i øjeblikket næres visse forhåbninger til. Det går bl. a. ud på, at der straks skal optages forhandlinger om en våbenhvile og en kontrol med dens overholdelse. Sålænge der ikke foreligger nærmere enkeltheder om hr. Molotovs forslag, vil der imidlertid ikke kunne siges noget om dets konsekvenser.

Jeg tror, det vil være et stærkt tilbageslag for folkenes forhåbninger om en afspænding, hvis også denne konference ender negativt, og den spinkle tro på, at den kommunistiske verden mener noget alvorligt med den megen tale om fredeligsgørelse og forståelse, vil svinde bort.

Verden lever stadig i uvished om vor tids største politiske problem: spørgsmålet om, hvorvidt den kolde krig kan aflæses og en afspænding for alvor indledes. Og hertil kommer, at menneskeheden i dag råder over krigsmidler, om hvis ødelæggende virkning mod mennesker, mod byer og mod naturen selv vi kun kan gisne.

Jeg vil gerne fremhæve den fællesudtalelse, som folketingets demokratiske partier udsendte i begyndelsen af april. Synspunkterne i denne udtalelse træder vel i dag endnu skarpere frem på baggrund af den øgede uvished, som ligger i den seneste storpolitiske udvikling. Vi må stadig opstille det som et uafviseligt krav, at der gennemføres en effektiv og realistisk kontrol med rustningerne, en kontrol, der omfatter *alle* lande og *alle* våben.

Ikke alene det danske folk afventer med spændt opmærksomhed resultatet af de fortrolige forhandlinger, som finder sted indenfor rammerne af FNs nedrustningskommission. Der er i den forløbne tid verden over blevet fremsat en række udtalelser fra ansvarlig politisk side, der giver disse forhandlinger det relief, der tilkommer dem som måske mere betydningsfulde end nogen anden aktuel forhandling. Senest har den svenske statsminister Erlander i den svenske rigsdag herom fremsat udtalelser, hvis hovedsynspunkter også deles af den danske regering, og jeg vil tro af størsteparten af det høje ting. Vi retter som Sverige vore forhåbninger til mulighederne for en almindelig nedrustningsoverenskomst indenfor FN, og ejheller vi gør os illusioner om, at

den blotte bevidsthed om ødelæggelsesmidlernes uhyre virkning i sig selv kan forhindre krig. Derfor, og fordi en krig med disse våben vil betyde vor civilisations undergang, må intet spares for at nå frem til en effektiv og realistisk overenskomst.

Må jeg herefter vende mig til spørgsmålet om Østtyskland. Spørgsmålet om en eventuel anerkendelse af de østtyske myndigheder som en selvstændig stat blev aktuelt, da den sovjetiske regering den 26. marts udsendte den såkaldte suverænitetserklæring om forbindelserne mellem Sovjetunionen og Østtyskland.

De vestlige lande har ikke fundet, at det østtyske regime er af en sådan karakter, at der kan være tale om dets anerkendelse som regering. Den vesttyske forbundsdag vedtog således den 7. april enstemmigt en erklæring, hvori udtaltes, at forbundsregeringen under ingen omstændigheder ville anerkende Østtyskland, hverken de facto eller de jure. Dagen efter udsendte de tre vestmagters højkommissærer i Tyskland en erklæring om, at de i den allierede højkommission repræsenterede tre regeringer fortsat ville betragte Sovjetunionen som den magt, der var ansvarlig for den tyske Sovjetzone; de tre regeringer kunne ikke anerkende det østtyske regimes suverænitet og havde ikke i sinde at betragte det som en regering.

Spørgsmålet om Østtyskland blev drøftet under Det Nordatlantiske Råds møde på ministerniveau i april. Det fremgik af disse drøftelser, at medlemsregeringerne ikke havde til hensigt at anerkende Østtyskland som suveræn stat. Også på det nordiske udenrigsministermøde i København den 3. og 4. maj i år blev forholdet til Østtyskland drøftet, og det blev oplyst, at ingen af de på mødet repræsenterede regeringer for tiden har til hensigt at anerkende Østtyskland som suveræn stat. Det udenrigspolitiske nævn har på et møde den 5. maj tilsluttet sig den danske regerings standpunkt.

Som et led i det nordiske samarbejde fandt der, som jeg lige har nævnt, et møde sted i København i begyndelsen af maj måned mellem de nordiske udenrigsministre. Regeringen tillægger disse møder den allerstørste betydning. De giver de nordiske regeringer lejlighed til at drøfte spørgsmål af fælles interesse og, hvor forudsætningerne

[Udenrigsministeren.]

herfor er tilstede, at søge fastlagt en fælles indstilling overfor udenrigspolitiske spørgsmål, således at de nordiske synspunkter kan fremføres med større vægt, end det ville være muligt for de enkelte lande, når der henses til deres beskedne størrelse og folketal.

Også Nordisk Råds præsidium har i indværende måned holdt møde i København, og der fandt et fællesmøde sted mellem udenrigsministrene og præsidiets. Nordisk Råds værdifulde arbejde udbygges stadigt, og et resultat af rådets indsats ses i, at det nu er lykkedes at opnå enighed om et fælles-nordisk arbejdsmarked. En overenskomst herom er blevet undertegnet af Danmark, Finland, Norge og Sverige den 22. maj. Til overenskomsten slutter sig en protokol om fritagelse for pas og opholdstilladelse. Herefter vil statsborgere i disse fire nordiske lande frit og uden tilladelse kunne tage ophold og arbejde i et hvilket som helst af de fire lande.

Jeg tror også, der er rimelig grund for mig til at sige et par ord om Sydslesvig og det danske mindretal. Af meddelelser i pressen vil det være bekendt, at Sydslesvigsk Vælgerforening i begyndelsen af april indgav et ændringsforslag til regeringen i Kiel gående ud på, at 5 pct.-klausulen i landdagsvalgloven ikke skulle gælde partier, der repræsenterer nationale mindretal. Denne klausul bestemmer jo, som tingets medlemmer vil vide, at kun partier, der enten har opnået et kredsmandat eller mindst 5 pct. af samtlige i hele landet Slesvig-Holsten afgivne stemmer, kan få andel i tillægsmandaterne. Da Sydslesvigsk Vælgerforening kun opstiller i de sydslesvigske valgkredse, rammer bestemmelsen særlig hårdt denne organisation. Ved forhandlingen i landdagen blev Sydslesvigsk Vælgerforenings ændringsforslag afvist, og mindretallet løber herefter fare for ikke at opnå nogen repræsentation i landdagen ved det forestående landdagsvalg. På baggrund af denne situation har Landsorganisationen Sydslesvigsk Udvalg af 5. maj 1945 fornylig anmodet regering og folketing om at overveje en henvendelse til regeringerne i Bonn og Kiel for at søge Sydslesvigsk Vælgerforening fritaget for den slesvig-holstenske valglovs 5 pct.-klausuls virkninger.

Jeg vil i denne anledning gerne, som jeg har gjort før, fremhæve, at der i det danske folk findes en varm sympati for, at der ydes de dansksindede sydslesvigere frie kår til national og kulturel udfoldelse, og at der gives dem en fair chance for at opnå politisk repræsentation i parlamenter og kommunale råd. Den danske regering deler denne interesse og disse ønsker. Men som jeg tidligere har haft lejlighed til at give udtryk for her i det høje ting, anser regeringen det for urigtigt at skride til en statspolitisk aktion i et indrepolitisk anliggende som spørgsmålet om mindretallets repræsentation i Landdagen. Dette udelukker imidlertid ikke, at vi med megen interesse følger denne sags udvikling, og at vi anser det for at være i alle parters interesse, at der gives mindretallet syd for grænsen en rimelig chance for at få en parlamentarisk repræsentation i forhold til dets styrke. Det har været antydnet, at vi på vor side skulle tage anledning af beslutningerne i Kiel til at ændre den danske valglov; der med et relativt beskedent stemmetal giver det tysksindede mindretal en repræsentation i det høje folketing. Det ønsker vi ikke at gøre. Der skal ikke føres mindretalspolitik efter princippet øje for øje og tand for tand. Demokratiet skal kendes på, at det tager rimeligt hensyn til mindretallet, og jeg vil gerne sige, at det vil vække oprigtig glæde i Danmark, hvis der findes en ordning, der giver de dansksindede sydslesvigere repræsentation i den slesvig-holstenske landdag.

Må jeg tilsidst sige: at udtale sig i dag om den nærmeste udenrigspolitiske udvikling med nogen sikkerhed lader sig ikke gøre. Det er ikke muligt at se, hvad Genèvekonferencens resultat bliver.

Fremtidens mål er sikkert: det er afspænding og forståelse mellem vest og øst og varig fred i verden, der tilstræbes. Midlerne hertil må være tålmodige forhandlinger mellem vest og øst, sammenhold mellem de vestlige magter, der har fælles livsopfattelse, og opretholdelse af NATO-landenes fælles forsvarsberedskab, således at ingen fristelse kan opstå til militært angreb på de frie nationer.

Vi har ret til at nære skepsis overfor mulighederne for et resultat af de øjeblikkelige internationale forhandlinger, og vi har pligt til at opretholde vort eget forsvar som

[Udenrigsministeren.]

led i det større forsvarssamarbejde; men vi bør alle gøre os klart, at ingen part i verden har noget at vinde ved en storkrig. Den kan kun bringe umådelige ødelæggelser og fortvivelse til alle folk. Vi vil derfor trods vor skepsis fortsat have lov til at håbe, at Genèvekonferencen vil føre os nærmere til den stabile fred, og at det ved utrættelig tålmodighed vil lykkes at nå til virkelige resultater i De Forenede Nationers nedrustningskommission.

Punkt 4 på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om Danmarks medvirken ved oprettelse og drift af et skandinavisk hospital i Korea.

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 3543).

Sagen sattes til forhandling.

Alsing Andersen: Det vakte udbredt tilfredshed i den danske befolkning, da det blev muligt for Danmark gennem hospitalskibet „Jutlandia“s virksomhed at yde et bidrag til det humanitære arbejde for Korea-krigens sårede, som også er blevet støttet fra andre lande. Nu har vi et stykke tid haft våbenstilstand efter meget besværlige forhandlinger, og vi håber, at denne våbenstilstand inden altfor længe må munde ud i en virkelig fredsordning for Korea, således at der kan blive skabt et grundlag for et roligt genopbygningsarbejde i det land, hvis befolkning er blevet ramt så overordentlig hårdt af krigens virkninger. Forberedelserne til et sådant genopbygningsarbejde er forlængst sat i gang af De Forenede Nationer. Der kan næppe være tvivl om, at det danske folk vil finde det ganske i sin orden, at Danmark også yder sit bidrag til dette internationale genopbygningsarbejde i Korea, og det foreliggende forslag går ud på at give regeringen en bemyndigelse i så henseende.

Den socialdemokratiske folketingsgruppe hilsér med glæde dette forslag. Vi ser det som en naturlig opgave for vort land at være med i dette arbejde. Her bliver tale

om såvel økonomiske ofre som ofre af mere personlig karakter. Vi kommer til ikke alene at yde penge til dette arbejde, men også at lide visse afsavn ved at stille læger, sygeplejersker og teknisk og administrativt personel til rådighed for arbejdet. Alligevel tror jeg, at det vil finde genklang i hele det danske folk, at vi melder os til dette samarbejde, således at man kan nå frem til en virkelig solid genopbygning i Korea.

Vi hilser ligeledes med glæde, at dette arbejde skal udføres på lige fod med Norge og Sverige, således at de tre nordiske lande løfter i flok. Vi tror, at dette samarbejde kan virke inspirerende også på andre samarbejdsområder for de skandinaviske folk.

Planen er vel forberedt, både ved forhandling herhjemme igennem længere tid, i det udenrigspolitiske nævn, ved forhandlinger mellem de skandinaviske regeringer og ved forhandling på stedet mellem de skandinaviske lande og de koreanske myndigheder. Vi har således lov til at sige, at sagen er så vel forberedt, at det nu er rimeligt at skride til beslutning i det høje folketing.

Vi hilser som sagt forslaget med glæde og tilsiger vor støtte til sagens hurtige fremme.

Conrad Kofoed: Forslaget om Danmarks medvirken til oprettelsen og driften af et skandinavisk hospital i Korea for derved at yde bidrag til genopbygningshjælpen er en naturlig følge af den tilknytning til Korea, der blev tilvejebragt gennem det norske og svenske feltlazaret og den danske „Jutlandia“-ekspedition.

„Jutlandia“-ekspeditionens arbejde blev hilst med glæde herhjemme, og det er mit indtryk, at der ydedes en virkelig indsats, og de efterretninger, man fik derudefra, syntes at være mere end tilfredsstillende; det var en humanitær opgave, som jeg mener blev løst på god måde.

Den tanke at lade de skandinaviske lande yde deres bidrag til genopbygningshjælpen ved hospitalsvæsenet er ikke ny. Allerede i 1951 gav de skandinaviske lande tilsagn om at yde bidrag på opfordring af De Forenede Nationers genopbygningsorganisation for Korea. For Danmark var der tale om et beløb på ca. 6 mill. kr., som man beregnede ville medgå til udstationering af „Jutlandia“ i et halvt år. Den plan, der ifølge forslaget